

hvad jeg mente med at nævne Konfirmationsalderen, idet jeg stillede mig tvivlende over for, hvorvidt Konfirmationsalderen er den rette Grænse. Jeg antager, at naar det ærede Medlem ser, hvad jeg har sagt, skulde der gerne deraf fremgaa, at jeg ikke finder, at Konfirmationen som saadan skulde være bestemmende, men jeg er ogsaa i Tvivl med Hensyn til Konfirmationsalderen. Det er ikke for mig givet, at man ikke burde ønske at gaa længere ned og lade Tolvaarsalderen, eller hvad man nu kunde enes om, være Grænsen for at lægge Afgørelsen helt i Haanden paa Barnets Værg. Bestemmelsen bør efter min Opfattelse ikke gaa ud paa, at lade Konfirmationen være det afgørende, men der bør fastslaaes en Aldersgrænse, som maaske heller ikke bør være Konfirmationsalderen.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Da jeg forelagde de fire kirkelige Lovforslag, som jeg har haft den Ære at forhandle med dette Ting, udtalte jeg, at det var min Agt ogsaa en Gang at forelægge et Lovforslag om Jordfæstelse, og ogsaa under Behandlingen af de nævnte Lovforslag har jeg forskellige Gange haft Lejlighed til at udtale, at der tiltrænges en Lovgivning paa dette Omraade. Jeg havde til Hensigt, saa snart jeg fik Tid og Lejlighed dertil, at udarbejde et Lovforslag i den Henseende, men jeg havde ikke tænkt mig, at jeg i denne Rigsdagssamling overhovedet vilde beskæftige mig med Bestemmelserne om Jordfæstelse. Der er nemlig en meget god Anledning, synes jeg, til at tage en virkelig Revision af samtlige disse Bestemmelser under Overvejelse. Vi maa vel erindre, at alle vore Begravelsespladser i Virkeligheden tilhøre Kirkerne og ere et Anhang, eller hvad man vil kalde det, til Kirkerne. Naar det i Kjøbenhavn er en mere borgerlig Forsamling, der raader for Kirkegaarden, beviser det i Virkeligheden ikke noget mod, hvad jeg før nævnte, at det er Kirkerne, som Kirkegaardene høre til, thi her raader kun Begravelsesvæsenet for Kirkegaardene ud fra det Hensyn, at de staa i Forbindelse med Kirkerne og skulle svare visse Penge til dem. Det oprindelige er, at vore Kirker have haft Kirkegaardene som et Tillæg, og under Enevælden var dette noget ganske selvfølgeligt. Vi havde da ikke Religionsfrihed. Alt var knyttet til Kirkerne. Naar Folk døde, bleve de begravede paa Kirkegaardene, og tilhørte de ikke Landets Kirke, tog man dog imod

dem og lod dem begrave paa Kirkegaarden. Man tog mod dem som en Slags Gæster, udøvede en Slags Gæsteret mod dem. Ved mange af Begravelserne her i Landet blev der ogsaa foretaget særlige Ceremonier eller, rettere sagt, man undlod særlige Ceremonier, naar Begravelse fandt Sted. Da vi nu imidlertid have faaet Religionsfrihed og i Stedet for en Statskirke have faaet en Folkekirke, er det klart, at man ikke kan blive staaende ved disse gamle Bestemmelser om Begravelser. Folkekirkens Kirkegaarde ere gaaede over til at blive almindelige Begravelsespladser. Naar en skal begraves, bliver han, uanset om han hører til Folkekirken eller ikke, uanset om han overhovedet har nogen positiv Religion eller ikke, begravet paa Folkekirkens Kirkegaarde. Begravelse uden for Kirkegaardene maa ikke finde Sted uden særlig Bevilling dertil. Det er en Pligt at lade Ligene begrave paa Kirkegaardene, ligesom det er enhver Ret at blive begravet der ifølge Lov 25de Marts 1872.

Forholdet er derfor saaledes nu, at paa Kirkegaardene kunne alle begraves, og andre Trosbændere end dem, der høre til Folkekirken, have ikke særlige Rettigheder, medmindre de have faaet udlagt et Stykke af Kirkegaarden for sig selv. Der er Tilfælde, hvor anerkendte Trossamfund have faaet udlagt et Stykke af Kirkegaarden, som de da have Ret til at benytte og der foretage de Handlinger, som ere egne for dem, naar de begrave deres døde. Men have de ikke en saadan særlig Begravelsesplads, have de ikke særlige Rettigheder.

Alt dette er der god Anledning til at tage op til Lovgivning, og det var det, jeg havde for Øje, da jeg talte om, at jeg vilde tage hele dette Spørgsmaal op til almindelig Overvejelse. Derunder vilde ogsaa det Spørgsmaal komme, hvorvidt Folk, der ikke tilhøre noget Trossamfund, kunde faa Ret til at holde Taler ved Graven, og dette kan der naturligvis tales om ved denne Lejlighed, om man ønsker det, men det har ikke været min Hensigt, da jeg forelagde dette Forslag, at tage alle disse Spørgsmaal op til Forhandling. Om det Lovforslag, som her er forelagt, har jeg udtalt, at det kun var noget foreløbigt, at det kun indeholdt nogle Bestemmelser vedrørende Jordfæstelse, og jeg udtalte udtrykkelig, at en yderligere Lovgivning paa dette Punkt forbeholdt jeg mig fremdeles at arbejde hen til. Jeg vil gerne have fastholdt ved denne Behandling, at dette Lovforslag kun indeholder nogle Bestemmelser vedrørende Jordfæstelse. Det er